Μεσοπεντηκοστή: αναδαυλίζοντας την δίψα για το Φως του Παρακλήτου (Αρχιμ. Ζαχαρίας Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 26 Μαΐου, 2021

«*Εγώ τω διψώντι δώσω εκ της πηγής του ύδατος της ζωής δωρεάν*»[1]

Κατά τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή γευόμαστε σε κάποιο βαθμό τη νέκρωση του Χριστού. Στη μέση αυτής της περιόδου, η Εκκλησία έχει θεσπίσει την προσκύνηση του Τιμίου Σταυρού, ώστε να τονώσει την έμπνευση και να μας ενισχύσει στον αγώνα να προευπρεπίσουμε τις ψυχές μας, για να εισέλθουμε στη ζωοποιό παρουσία του αναστάντος Κυρίου. Μας υπενθυμίζει ότι διά Σταυρού η χαρά και η Ανάσταση εισήλθαν στον κόσμο.

Στη μέση της περιόδου του Πεντηκοσταρίου, εορτάζουμε τη Μεσοπεντηκοστή, που αναδαυλίζει τη δίψα για το Φως του Παρακλήτου, και κατ' αυτόν τον τρόπο μας ενισχύει να προσκαρτερήσουμε με προσευχή και ολοένα αυξανόμενο πόθο, «*έως ου ενδυθώμεν δύναμιν εξ ύψους*»[2]. Η Μεσοπεντηκοστή αποτελεί **το προοίμιο της εορτής της Πεντηκοστής**, όταν ο Κύριος θα χορτάσει την πείνα της ψυχής μας, «*εν τω οφθήναι ημίν την δόξαν Αυτού*»[3].

Ο Θεός μας είναι Θεός Παράκλητος. Ο Θεός Πατήρ είναι «*ο Πατήρ των οικτιρμών και Θεός πάσης παρακλήσεως*»[4], **ο Υιός του Θεού, ο Χριστός, είναι ο πρώτος Παράκλητος, ο Οποίος στέλνει στον κόσμο του άλλο Παράκλητο, το Πνεύμα το Άγιο**[5]. Δηλαδή, ο Θεός των Χριστιανών, Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα είναι **Θεός ελέους, Θεός παρακλήσεως, Θεός παρηγοριάς**. **Πώς όμως να φθάσει αυτή η παρηγοριά στον άνθρωπο; Πώς να φθάσει η δύναμη του Θεού στον πηλό;** Την απάντηση μας την έχει δώσει ήδη ο προφήτης Δαυίδ: «*Καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός ουκ εξουθενώσει*»[6]. **Ο Θεός**

μας δηλαδή έχει μια αδυναμία· κάμπτεται πάνω από την πονεμένη καρδιά που κράζει προς Αυτόν. Είναι Θεός ελέους και γι' αυτό πολύ εύκολα γίνεται οικείος με τους πιστούς που φέρουν πληγή στα στήθη τους, διψασμένο πνεύμα και αναζητούν τη δική Του άφθαρτη παρηγοριά και παράκληση.

Μικρό μεν πράγμα η ανθρώπινη καρδιά, αλλά ολόκληρος ο κόσμος δεν μπορεί να τη γεμίσει. **Η καρδιά του ανθρώπου είναι ο θρόνος του Βασιλέως του Μεγάλου** , ο τόπος όπου η αιώνια ημέρα διαυγάζει και Φωσφόρος ανέσπερος ανατέλλει[7]. Όταν χαράξει η ημέρα του Κυρίου στην καρδιά, τότε ο «όντως άνθρωπος» αρχίζει καινούργια ζωή· «*εξέρχεται επί το έργον αυτού έως εσπέρας*»[8].

Όλες οι Γραφές, από την Παλαιά Διαθήκη ως και την Αποκάλυψη κάνουν λόγο για το **ύδωρ της ζωής της αιωνίου, για τη δίψα της ψυχής για τον Θεό, η οποία κατασβήνει μόνο με τη δωρεά Του** . Ο παλαιός Ισραήλ γνώριζε να ανάγει τη δίψα του από το βιοτικό στο πνευματικό επίπεδο. Τη φυσική δίψα του στην έρημο τη μετέτρεπε σε δίψα της ψυχής «*προς τον Θεόν τον ζώντα*»[9]. Οι επαγγελίες του Ισραήλ αναφέρονταν στην εποχή που ο εκλεκτός λαός «*μετ' ευφροσύνης*» θα αντλούσε ύδωρ «*εκ των πηγών του σωτηρίου*»[10]. Ο Κύριος υποσχέθηκε το μεσσιανικό νερό, δηλαδή την ευδαιμονία μέσα στην ευλογημένη και υπεράγαθη Βασιλεία Του, με τους λόγους: «*Εάν τις διψά, ερχέσθω προς με και πινέτω*»[11]. Η συμπλήρωση των επαγγελιών είναι ο Ίδιος, το Αρνίον, που «ποιμαίνει» τους εκλεκτούς Του «*και οδηγήσει αυτούς επί ζωής πηγάς υδάτων, και εξαλείψει ο Θεός παν δάκρυον εκ των οφθαλμών αυτών*»[12].

Το **τροπάριο της Μεσοπεντηκοστής αποδίδει πολύ όμορφα το νόημα αυτής της περιόδου. Εκφράζει τέλεια τον πόνο και τον πόθο της ψυχής, που αν και βάλλεται πανταχόθεν από την ακηδία που πολεμάει τα τέκνα του αιώνος τούτου, ωστόσο, στρέφεται με όλη την έφεσή της προς τον Κύριο, εκζητώντας την κραταιά βοήθειά Του, και το μόνο που επιθυμεί είναι η δωρεά του Αγίου Πνεύματος, ώστε επαξίως να υμνεί τον Κύριο**.

«*Μεσούσης της εορτής, διψώσάν μου την ψυχήν, ευσεβείας πότισον νάματα· ότι πάσι, Σωτήρ, εβόησας· Ο διψών ερχέσθω προς με και πινέτω. Η πηγή της ζωής, Χριστέ ο Θεός, δόξα σοι*»[13].

Ο Χριστιανισμός δεν είναι κάτι το ουδέτερο . Επαγγέλεται τίποτε λιγότερο από την **ένωση του χοϊκού και πεπερασμένου ανθρώπου με τον άπειρο Θεό** . Πολύ θα ωφελούμασταν, αν κάναμε δική μας, προσωπική προσευχή λόγους σαν τους παραπάνω ή αν, ως προετοιμασία για να εορτάσουμε την Πεντηκοστή θεοπρεπώς,

διαβάζαμε καθημερινά αργά και προσεκτικά τον Άμωμο[14], αφήνοντας τα νοήματά του να διαπεράσουν το είναι μας. Ο Ψαλμός αυτός εκφράζει και καλλιεργεί την **ακόρεστη δίψα του ανθρώπου για την ένωσή του με τον Άγιο των Αγίων** , καθώς βάζει σε λόγια την εξομολόγηση της ψυχής που ποθεί «*αναλύσαι και συν Χριστώ είναι*»[15]· της ψυχής που ποθεί να μεταβεί από «*των λυπηροτέρων επί τα χρηστότερα και θυμηδέστερα*»[16], **από αυτή την παροδική και μάταιη ζωή, στην αιώνια και πλούσια ζωή της Βασιλείας του Θεού**.

Για να παραμένει η προσδοκία για το χάρισμα της Πεντηκοστής σταθερή και αυξανόμενη, πρέπει ο άνθρωπος να φέρει συνεχώς στον νου του τον ερχομό του Κυρίου και να Τον αναμένει. Πρέπει να μην αποκάμνει στην προσευχή να καταξιωθεί «*σταθήναι έμπροσθεν του Υιού του ανθρώπου*»[17]. Οι πρώτοι Χριστιανοί είχαν μεγάλη έμπνευση, διότι **προσδοκούσαν την παρουσία του Κυρίου και ο ερχομός Του ήταν γι' αυτούς επικείμενος ανά πάσα στιγμή**. Γι' αυτό και προσεύχονταν: «*Ελθέτω χάρις και παρελθέτω ο κόσμος ούτος*»[18]. Ήξεραν ότι **η χάρη του Αναστάντος Χριστού είναι η Βασιλεία του Θεού**. Και είχαν τέτοιο **πόθο για τον ερχομό της**, που τέλειωναν την προσευχή τους λέγοντας, «*μαράν αθά*», «*έρχου, Κύριε*». **Δεν περίμεναν παθητικά, με αδράνεια, αλλά Τον καλούσαν να έλθει ταχέως**. Και όχι μόνο Τον καλούσαν, αλλά «*έσπευδον προς την ημέραν του Θεού*»[19], **έτρεχαν προς τον Κύριο**, επισπεύδοντες την παρουσία Του. **Η προσμονή τους για τον ερχομό της Βασιλείας του Θεού ήταν τόσο δυνατή, που επισκίαζε τα πάντα και τους ενέδυε με την τόλμη να οδηγούνται με θάρρος ακόμη και στο μαρτύριο. Με τα αίματα αυτών των Μαρτύρων και τα δάκρυα των Οσίων, χάρη στις προσευχές και τις μεσιτείες τους, στερεώθηκε και διατηρήθηκε η πίστη πάνω στη γη**.

Ας προετοιμαστούμε να προσεγγίσουμε τη μεγάλη και τελευταία εορτή της Πεντηκοστής με την πίστη ότι και εμάς ο Κύριος Ιησούς Χριστός δεν θα μας λησμονήσει, αλλά θα μας επισκεφθεί. Και σε εμάς θα εξαποστείλει τα δόματα της αγαθότητάς Του. Όπως λέει ο Ίδιος στο Ευαγγέλιό Του: «*Ει ούν υμείς, υπάρχοντες πονηροί, οίδατε δόματα αγαθά διδόναι τοις τέκνοις υμών, πόσω μάλλον ο Πατήρ ο εξ ουρανού δώσει Πνεύμα αγαθόν τοις αιτούσιν αυτόν*»[20], ώστε να τους οδηγήσει «*εν γη ευθεία*». Με την υπόσχεση του Κυρίου και τον άψευστο λόγο Του ως «*άγκυραν της ψυχής ασφαλή τε και βεβαίαν*»[21], ας παραδοθούμε στον συσσεισμό της ενέργειας του Πνεύματός Του και **ας αποτινάξουμε από επάνω μας τα λέπια της αμαρτίας και τη φθορά του θανάτου**, ώστε με όλη μας την καρδιά στραμμένη προς τον Κύριο να δεχθούμε και εμείς το «*φλογίζον και υετίζον*» χάρισμα του Μεγάλου Θεού μας, το οποίο **θα μας μεταβιβάσει από τα εφήμερα και απατηλά στα αιώνια και αληθινά**. Τότε θα γνωρίσουμε ότι είμαστε παιδιά του Ουρανίου Πατρός. Και **για εμάς έχει ετοιμάσει μεγάλη κληρονομιά, τη Βασιλεία των Ουρανών**. Σε εμάς η επαγγελία[22], του Πατρός και του Υιού και

του Αγίου Πνεύματος. «Αμήν».

Παραπομπές:

1. Αποκ. 21,6.
2. Βλ. Λουκ. 24,49.
3. Βλ. Ψαλμ. 16,15.
4. Β΄ Κορ. 1,3.
5. Ιωάν. 14,16-17.
6. Ψαλμ. 50,19
7. Βλ. Β΄ Πετρ. 1,19.
8. Βλ. Ψαλμ. 103,23.
9. Ψαλμ. 41,3.
10. Ησ.12,3.
11. Ιωάν. 7,37.
12. Αποκ. 7,17.
13. Απολυτίκιον Μεσοπεντηκοστής.
14. Ψαλμ. 118.
15. Φιλιπ. 1,23.
16. Εσπερινός Δευτέρας Αγίου Πνεύματος,ε’ Ευχή γονυκλισίας.
17. Βλ. Λουκ. 21,36.
18. Οι Αποστολικοί Πατέρες, Διδαχή, Εκδ. οίκος Αστήρ, Αλ. και Ε. Παπαδημητρίου, Αθήναι 1953, παρ. 10, στίχος 6, σ. 18.
19. Βλ. Β΄ Πετρ. 3,12.
20. Λουκ. 11,13.
21. Εβρ. 6,19.
22. Βλ. Πραξ. 2,39.

(Πηγή: pemptousia.gr)